

Beste mensen,

Vandaag aandacht voor de zo bekende tekst uit Prediker waar als kopje boven staat "**Alles heeft zijn tijd**". Ik denk wel Actueel omdat de vraag toch ook opkomt...hoe beleven wij de tijd in deze Coronaperiode... gaat de tijd vlugger of langzamer als we minder evenementen hebben – Hoe dan ook de tekst van vanochtend uit Prediker...misschien geeft die een beetje inzicht over de tijdsbeleving van ons als mensen.

Een tekst van waarschijnlijk een paar honderd jaar voor Christus, en ik zou zeggen...niet verouderd.

We houden Vragen over het leven, de zin ervan en hoe omgaan met dat wat ons overkomt? Prediker lijkt ze te stellen...Hoe beleven mensen "hun nu" toen en tegenwoordig. Doen ze dat met een zekere gelatenheid of maakt een tegenvaller pessimistisch... of passen mensen zich vooral heel snel aan, of zijn er mensen die hun tijd altijd als een bijzondere ervaring beleven.

Laatst zei een mevrouw rond de 95 jaar tegen mij: dat ik dit nog mag meemaken - en toen had ze het over de Corona. Ze vond het zorgelijk maar ook heel interessant -dus niet alleen negatief-.

Prediker wordt als een wijsgeer gezien, die het leven wat filosofisch bekijkt, en zo op het leven reflecteert, observeert en heel knap op zeer poëtisch wijze dit weet te verwoorden. Als je het leest; ik vind het altijd weer mooi en boeiend.

Nu staat er boven de tekst van Prediker ( voor de duidelijkheid later toegevoegd om te laten zien waar het over gaat), als een samenvatting, als kop van de tekst: **Alles heeft zijn tijd**...en dan denk je dat Prediker dus zegt dat wij ons min of meer neer moeten leggen bij alles wat gebeurt want tenslotte "alles zijn tijd" dat betekent dat het om acceptatie gaat en om berusting.....een soort gelatenheid.

Maar als je de Bijbeltekst zelf leest zo vanuit de eerste indruk dan

lijkt het er juist op dat Prediker een oproep doet om stevig aan de slag te gaan en dat hij zo iets zegt als: mensen denk er om het leven geeft ons verplichtingen en zo is er een tijd om te planten en dan weer om te rooien, af te breken of op te bouwen want voor alles is een moment dat je dingen moet doen. Maar Prediker zijn tekst heeft dus eigenlijk niets te maken met dat “alles zijn tijd heeft” en dat hij oproept tot berusting zoals de kop suggereert; Ook doet hij niet een oproep dat je bepaalde dingen moet doen; hij wil juist niet voorschrijven wat de mensen moeten doen, maar wil slechts de toestand waarin de mens zit beschrijven ( zonder te oordelen)en dat doet hij wel op een spannende manier. Door 28 verschijnselen die hij ziet, die hij waar neemt, op een dichterlijke manier tegenover elkaar te plaatsen,- hij dreunt niet 28 verschijnselen op, maar combineert de tegenstellingen- zo is er een tijd om te zwijgen en dan weer te spreken, zo heb je een tijd om te bewaren en dan weer weg te gooien, een tijd om te scheuren – en dan weer te herstellen (zoals in het Joodse gebruik bij rouw de kleren te scheuren en dan weer te maken ), dan is er een tijd om te lachen en dan een tijd om te huilen. Prediker beschrijft dus niet wat mensen behoren te doen, maar beschrijft in welke situaties zij belanden.

En dat het geen opdracht is maar een beschrijving van het leven blijkt al direct als hij zegt : dat er is een tijd is om te baren en om te sterven.. Ja mensen:Dat kan je natuurlijk niet plannen...als het zover is dan gebeurt het...en daar gaat het om bij Prediker.

Voor Prediker bestaat er geen juiste tijd om de dingen te doen...maar hij beschrijft de verschillende momenten die hij ziet van al dat wat gebeurt in een menselijk leven tussen geboorte en sterven en wat voor ons mensen vaak volstrekt willekeurig hen lijkt te overkomen. God in zijn grootsheid en alwetendheid laat iets gebeuren - als het zover is - waar wij geen invloed op hebben...en dan **is** het zoals het **is**. . zijn tekst is, hoewel heel mooi, Prediker blijft ermee aan de oppervlakte het enige wat hij

zegt...er zijn allemaal verschillende momenten in het leven tussen geboorte en sterven en daar hebben we geen invloed op, het is willekeurig hoe we ons ook gedragen en zo is het!

Omdat de tekst van Prediker literair zo mooi is, denk je nu gaat er ook iets komen, je wacht op een spiritueel moment, maar de inhoud blijft slechts een beschrijving. Een feitelijk bericht, ook niet emotioneel...Hij zet het gewoon op een rijtje...dat we de vrolijke tijden kunnen vieren en praten en lachen en in de moeilijke tijden en momenten; rouwen en zwijgen.

En wat je nou mist in deze tekst (en dat is door de eeuwen heen door vele mensen zo ervaren)- eigenlijk nog een wonder dat hij in de Bijbel staat....dat gevoel, dat in alles wat wij doen en ook in alles wat ons overkomt; God ons nabij is en blijft en dat er een eeuwige verbinding is; In hem zijn we geboren, in hem sterven wij. De mens als deel van God- de mens die in die schepping van God leeft, in God zijn tijd, in God zijn ritme. Wij zijn deel van God zijn tijd, zijn ritme...van dag en nacht, eb en vloed, week in, week uit, maanden, jaren, zomer winter, herfst en voorjaar. Wij voelen in ons zelf dat ritme, dat kloppen van ons hart, onze hartslag waarmee we in dat leven van God geboren worden tot wij sterven- van tijd tot in eeuwigheid-. Het deel zijn van het Levensritme waarin wij ook Gods "tijd" ervaren.

Niet zo lang geleden werd een hartchirurg geïnterviewd op de radio en de chirurg vertelde over zijn werk en hij zei dat hij als hij patiënten succesvol geopereerd had, hij dikwijls uit dankbaarheid symbolisch van hen een horloge kreeg of een ansichtkaart met een klok erop als groet – en hij was daar van onder de indruk hoezeer zijn patiënten plotseling die extra tijd gingen ervaren -en die dankbaarheid-

Lieve mensen, de afgelopen maanden zijn voor ons allen heel anders geweest. En zoals ik begon, is de beleving van de tijd dan ook heel anders geweest? Is de tijd vlug gegaan, of juist heel

langzaam...of hebben we nu achteraf er over nadenkend sommige maanden nauwelijks beleefd. Sommigen van u, hebben heel hard, extra hard moeten werken, maar heel veel mensen hebben vooral heel veel thuis gezeten, ouderen en jongeren. Veel thuis zitten weinig te doen hebben, – sommigen hebben juist genoten van de natuur en de stilte – maar als het eenzaamheid wordt is het anders....Er zijn weken en maanden die voorbij zijn gegaan , hebben wij die tijd echt kunnen beleven? Want in een leven horen markeringspunten.. bij wijze van spreken: op zondag naar de kerk, op woensdag naar de markt, op vrijdag je uitje

Markeringen geven betekenis en het ritme geeft structuur aan het leven. Opdat de tijd -Gods tijd-niet onopgemerkt voorbij gaat.

Want leven is:

een ritme volgen, Gods tijd ervaren en dat samen met anderen...

De Corona heeft dat tijdelijk verstoord -dat samen zijn- en dat kan niet de bedoeling zijn – hoewel destijds met de beste bedoelingen-. Gelukkig weten wij dat nu allemaal...Beter tien mondkapjes voor dan iemand alleen te laten – Zit daar niet een extra rol in voor de kerken....

De chirurg heeft de mens lichamelijk gezien de mogelijkheid gegeven om de tijd weer te ervaren...De kerk met haar mensen kan dat ook doen...door letterlijk “tijd te geven”, tijd de mensen te geven door ze bezoeken te brengen, vaste tijden, elke week als markeringspunt...desnoods helemaal ingepakt Coronaproof...Dit opdat de mens niet alleen zij..en zijn hart weer verwarmt voelt kloppen Alles heeft zijn tijd maar help de ander vooral door

**Geef de ander jouw tijd””,**

telefoontjes zijn mooi, kaarten zijn fijn maar het beste is...het echte bezoek! Daarin weerspiegelt Gods liefde en Gods trouw.

Amen